

„Dragobetele – Sărbătoarea iubirii”

Ediția a II-a, 24.02.2018

Clasa a III-a

Legenda lui Dragobete

(legendă populară românească)

Bătrânii spuneau că Dragobete era feciorul unei preafrumoase femei, Dochia, cu părul bălai, împletit în două cozi ce-i atârnav pe spate, cu ochii precum seninul cerului, cu obrazul alb ca marmura și cu buzele roșii, cu miresme de frăguțe. Oricine o întâlnea rămânea înmărmurit de frumusețea ei. Fata locuia într-o colibă la poalele muntelui și avea o turmă de mioare pe care o ducea, zilnic, la păscut, în poienile cu iarbă fragedă.

Pe 24 Februarie, a venit pe lume Dragobete, iar Ursitoare i-au fost patru zâne: Primăvara, Vara, Toamna și Iarna. Primăvara i-a semănat în inimă Iubirea, dăruindu-i proștețimea florilor și tinerețea fără bătrânețe. Vara nu s-a lăsat mai prejos și i-a dăruit copilului căldura iubirii, împlinirea dragostei și dulceața fructelor. Zâna Toamnă i-a adus în dar un fluier care să-i țină de urât, dar care să-i și înveselească pe oameni cu cântecele lui. În sfârșit, nașa Iarnă i-a țesut un strai alb cu scipiri de diamante. Ca cingătoare, i-a dăruit un brâu roșu cusut cu mărgăritare. Straiul era astfel conceput încât creștea odată cu flăcăul, rămânând alb ca neaua, oricât l-ar fi purtat.

Pe la 19 ani, Dragobete avea părul negru ca noaptea și ochii verzi precum iarba mătăsoasă de pe munte, vorba îi era dulce ca mierea și era un flăcău vesel ce cânta din fluier.

În creierul muntelui, într-o peșteră pe ai cărei pereți creșteau „flori de piatră” în buchete albe, albastre, cenușii, roz și violet, trăia un bătrân înțelept. Pe când păștea oițele în poiană, băiatul s-a pomenit față în față cu acest înțelept, care i-a spus pe nume și l-a îndemnat să-l urmeze. Înmărmurit de surpriză, Dragobete l-a urmat fără a spune o vorbă. Devenindu-i ucenic, el a deprins învățătura tainică de a citi în Cartea secretă a Naturii, recunoștea plantele de leac, știa a vorbi cu păsările, înțelegea semnele magice ale pădurii, nemaifiindu-i frică de fiarele sălbatice.

Legenda spune că, după sute de ani de viețuire pe pământ, timp în care oamenii acestor meleaguri învățaseră să iubească, iar învățătura se transmitea din tată în fiu, și de la mamă la fiică, Spiritul Muntelui și-a chemat copilul la pieptul lui. La cererea Tatălui, el a fost transformat într-o plantă magică, numită Năvalnic.

Și în mileniul al treilea, unele fete, chiar și femei ale acestui popor, mai cred încă în puterea magică a Năvalnicului. Ele poartă în sân o punguță de mătase în care țin Năvalnic. E un semn de prețuire și de aducere aminte a celui care a fost Dragobete, Zeul Iubirii la români.

Cerințe:

1. Răspunde la următoarele întrebări:

- Cine era Dragobete? **2 puncte**

.....

.....

- La nașterea lui au fost patru ursitoare, care au fost acelea? **6 puncte**

.....

.....

.....

- Cum arăta Dragobete? **12 puncte**

.....

.....

- Cine l-a învățat Cartea secretă a Naturii? **2 puncte**

.....

.....

- Cine l-a transformat pe Dragobete și în ce? **6 puncte**

.....

.....

.....

- Formulează, într-un singur enunț, ideea principală din fragmentul marcat al textului „Legenda lui Dragobete”. **12 puncte**

.....

.....

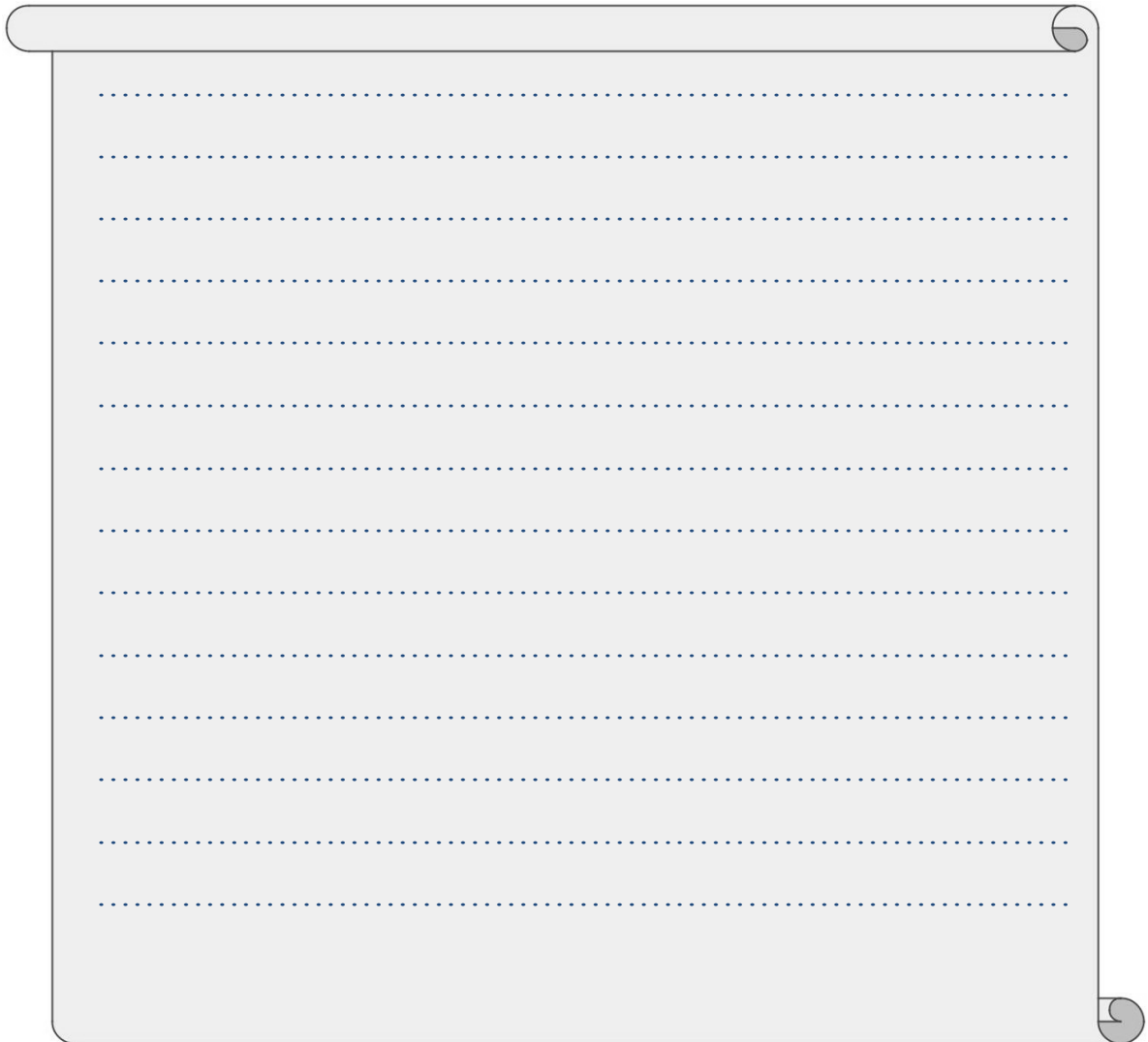
.....

3. Scrie o compunere în care să îți imaginezi că ești una dintre ursitoare. Ce l-ai sfătui pe Dragobete? **50 de puncte**

În compunerea ta vei respecta următoarele cerințe:

- Să alegi un titlu potrivit/sugestiv;
- Să redactezi compunerea în 8 -10 rânduri;

- Să ai grijă la scrierea corectă a cuvintelor și la așezarea textului în pagină.

This is a large, light gray rectangular area designed for writing. It features horizontal dotted lines spaced evenly down its length. The top and bottom edges of the rectangle are slightly curved, giving it the appearance of a scroll or a piece of paper with rounded corners.

Timp de lucru: 90 minute
Toate subiectele sunt obligatorii.
Se acordă 10 puncte din oficiu.

SUCCES!

„Dragobetele – Sărbătoarea iubirii”

Ediția a II-a, 24.02.2018

Clasa a IV-a

Legenda lui Dragobete

(legendă populară românească)

Bătrânii spuneau că Dragobete era feciorul unei preafrumoase femei, Dochia, cu părul bălai, împletit în două cozi ce-i atârnav pe spate, cu ochii precum seninul cerului, cu obrazul alb ca marmura și cu buzele roșii cu miresme de frăguțe. Oricine o întâlnea rămânea înmărmurit de frumusețea ei. Fata locuia într-o colibă la poalele muntelui și avea o turmă de mioare pe care o ducea, zilnic, la păscut, în poienile cu iarbă fragedă.

Pe 24 Februarie, a venit pe lume Dragobete, iar Ursitoare i-au fost patru zâne: Primăvara, Vara, Toamna și Iarna. Primăvara i-a semănat în inimă Iubirea, dăruindu-i prosperitatea florilor și tinerețea fără bătrânețe. Vara nu s-a lăsat mai prejos, și i-a dăruit copilului căldura iubirii, împlinirea dragostei și dulceața fructelor. Zâna Toamnă i-a adus în dar un fluier care să-i țină de urât, dar care să-i și înveselească pe oameni cu cântecele lui. În sfârșit, nașa Iarnă i-a țesut un strai alb cu scipiri de diamante. Ca cingătoare, i-a dăruit un brâu roșu cusut cu mărgăritare. Straiul era astfel conceput încât creștea odată cu flăcăul, rămânând alb ca neaua, oricât l-ar fi purtat.

Pe la 19 ani, Dragobete avea părul negru ca noaptea și ochii verzi precum iarba mătăsoasă de pe munte, vorba îi era dulce ca mierea, era un flăcău vesel ce cânta din fluier.

În creierul muntelui, într-o peșteră pe ai cărei pereți creșteau „flori de piatră” în buchete albe, albastre, cenușii, roz și violet, trăia un bătrân înțelept. Pe când păștea oițele în poiană, băiatul s-a pomenit față în față cu acest înțelept, care i-a spus pe nume și l-a îndemnat să-l urmeze. Înmărmurit de surpriză, Dragobete l-a urmat fără a spune o vorbă. Devenindu-i ucenic, el a deprins învățătura tainică de a citi în Cartea secretă a Naturii, recunoștea plantele de leac, știa a vorbi cu păsările, înțelegea semnele magice ale pădurii, nemaifiindu-i frică de fiarele sălbatice.

Legenda spune că, după sute de ani de viețuire pe pământ, timp în care oamenii acestor meleaguri învățaseră să iubească, iar învățătura se transmitea din tată în fiu, și de la mamă la

fiică, Spiritul Muntelui și-a chemat copilul la pieptul lui. La cererea Tatălui, el a fost transformat într-o plantă magică, numită Năvalnic.

Și în mileniul al treilea, unele fete, chiar și femeii ale acestui popor, mai cred încă în puterea magică a Năvalnicului. Ele poartă în sân o punguță de mătase în care țin Năvalnic. E un semn de prețuire și de aducere aminte a celui care a fost Dragobete, Zeul Iubirii la români.

Cerințe:

I. Răspunde la următoarele întrebări:

- **Cine era Dragobete? 2 puncte**

.....

.....

- **Câte ursitoare au fost prezente la nașterea lui și care au fost acelea? 6 puncte**

.....

.....

- **Ce a primit cadou de la nașa Iarnă și ce particularități are acesta? 6 puncte**

.....

.....

.....

.....

- **Descrieți-l în câteva cuvinte pe Dragobete? 12 puncte**

.....

.....

.....

.....

- **Cine l-a învățat Cartea secretă a Naturii? 2 puncte**

-
-
- **În ce au constat învățăturile primite de la înțelept?** **6 puncte**

-
-
-
- **Cine l-a transformat pe Dragobete și în ce?** **6 puncte**

.....

II. Scrie o compunere în care să îți imaginezi că ești Dragobete. Ce sfaturi crezi că ți-ar fi dat ursitoarele? **50 de puncte**

În compunerea ta vei respecta următoarele cerințe:

- Să dai un titlu compunerii tale.
- Să redactezi compunerea în 15 -20 rânduri.
- Să ai grijă la scrierea corectă a cuvintelor și la așezarea textului în pagină.

A large rectangular area with a light gray background and horizontal dotted lines, intended for writing answers.

Timp de lucru: 90 minute
Toate subiectele sunt obligatorii.
Se acordă 10 puncte din oficiu.

SUCCES!

„Dragobetele – Sărbătoarea iubirii”

Ediția a II-a, 24.02.2018

Clasa a V-a

Legenda lui Dragobete

Bătrânii spuneau că Dragobete era feciorul unei preafrumoase femei, Dochia, cu părul bălai, împletit în două cozi, ce-i atârnav pe spate, cu ochii precum seninul cerului, cu obrazul alb ca marmura și cu buzele roșii, cu miresme de frăguțe. Cine o întâlnea, rămânea înmărmurit de frumusețea ei. Fata locuia într-o colibă la poalele muntelui și avea o turmă de mioare pe care o ducea, zilnic, la păscut, în poienile cu iarbă fragedă.

Pe 24 Februarie, a venit pe lume Dragobete, iar Ursitoare i-au fost patru zâne: Primăvara, Vara, Toamna și Iarna. Primăvara i-a semănat în inimă iubirea, dăruindu-i proștețimea florilor și tinerețea fără bătrânețe. Vara nu s-a lăsat mai prejos și i-a dăruit copilului căldura iubirii, împlinirea dragostei și dulceața fructelor. Zâna Toamnă i-a adus în dar un fluier care să-i țină de urât, dar care să-i și înveselească pe oameni cu cântecele lui. În sfârșit, nașa Iarnă i-a țesut un strai alb cu scipiri de diamante. Ca cingătoare, i-a dăruit un brâu roșu cusut cu mărgăritare. Straiul era astfel conceput încât creștea odată cu flăcăul, rămânând alb ca neaua, oricât l-ar fi purtat.

Pe la 19 ani, Dragobete avea părul negru ca noaptea și ochii verzi, precum iarba mățăsoasă de pe munte, iar vorba îi era dulce ca mierea. Era un flăcău vesel, ce cânta din fluier.

În creierul muntelui, într-o peșteră pe ai cărei pereți creșteau „flori de piatră” în buchete albe, albastre, cenușii, roz și violet, trăia un bătrân înțelept. Pe când păștea oițele în poiană, băiatul s-a pomenit față în față cu acest înțelept, care i-a spus pe nume și l-a îndemnat să-l urmeze. Înmărmurit de surpriză, Dragobete l-a urmat fără a spune o vorbă. Devenindu-i ucenic, el a deprins învățătura tainică de a citi în Cartea secretă a Naturii, recunoștea plantele de leac, putea vorbi cu păsările și înțelegea semnele magice ale pădurii, nemaifiindu-i frică de fiarele sălbatice.

Legenda spune că, după sute de ani de viețuire pe pământ, timp în care oamenii acestor meleaguri învățaseră să iubească, iar învățătura se transmitea din tată în fiu, și de la mamă la fiică, Spiritul Muntelui și-a chemat copilul la pieptul lui. La cererea Tatălui, el a fost transformat într-o plantă magică, numită Năvalnic. Astfel, Dragobete, zis și Năvalnic, doarme în „carnea” tatălui, renăscând în fiecare primăvară...

Și în mileniul al III-lea, unele fete, chiar și femei, mai cred încă în puterea magică a Năvalnicului. Ele poartă în sân o punguță de mătase în care țin Năvalnic. E un semn de prețuire și de aducere aminte a celui care a fost Dragobete, Zeul Iubirii la români.

Cerințe:

I. Răspunde la următoarele întrebări:

1. Cine era Dragobete? 2 puncte

.....
.....

2. Câte ursitoare au fost prezente la nașterea lui și care au fost acelea? 6 puncte

.....
.....

3. Ce cadouri a primit Dragobete de la ursitoarele sale? 8 puncte

.....
.....
.....
.....
.....

4. Descrieți-l în câteva cuvinte pe Dragobete? 14 puncte

.....
.....
.....
.....

5. Cine l-a învățat Cartea secretă a Naturii? 2 puncte

.....
.....

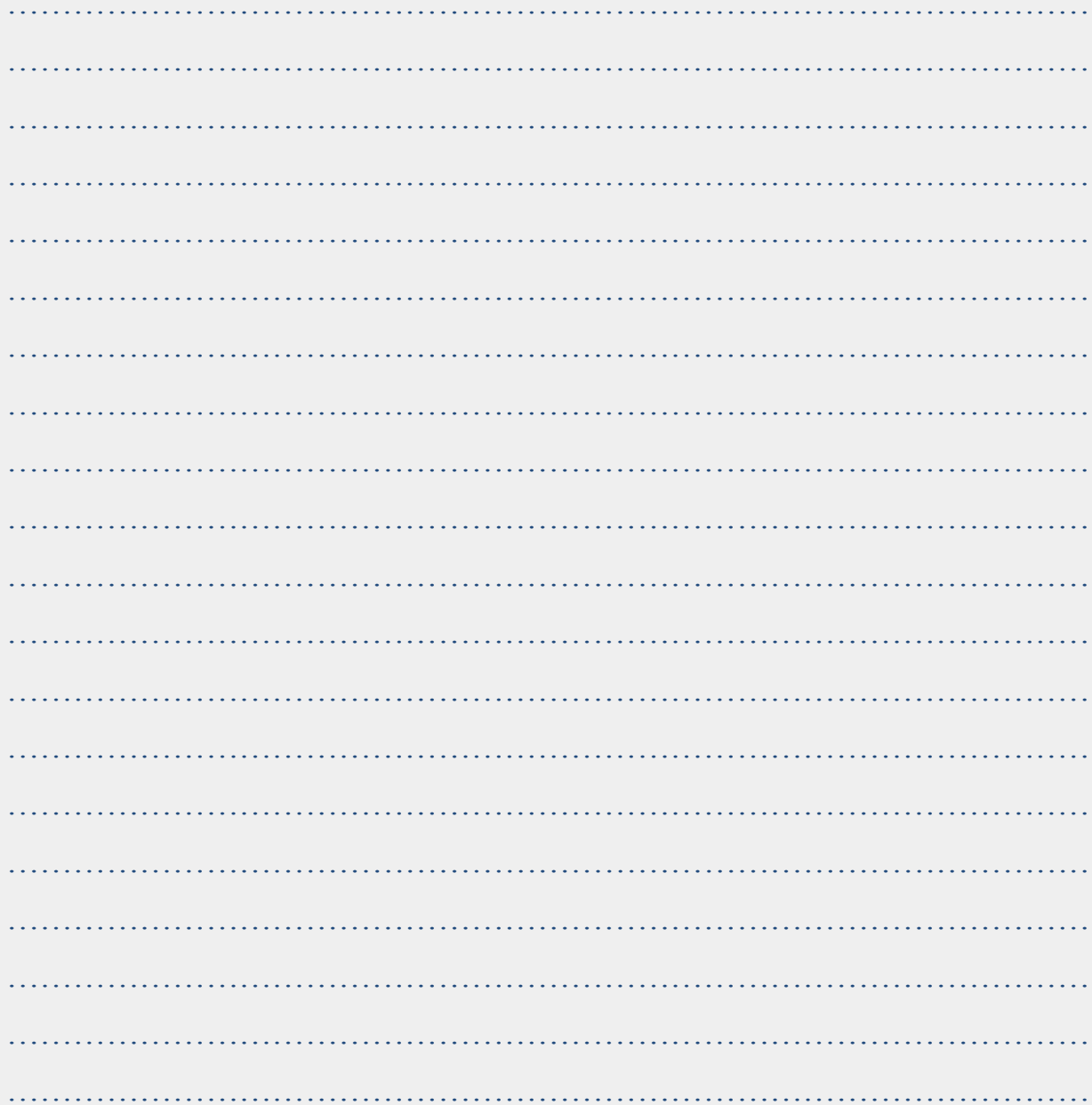
6. În ce au constat învățăturile primite de la înțelept? 8 puncte

.....
.....
.....

II. Scrie o compunere în care să îți imaginezi că ești Dragobete. Ce sfaturi crezi că ți-ar fi dat ursitoarele? **50 puncte**

În compunerea ta, vei avea în vedere să:

- precizezi patru sfaturi primite de la ursitoare;
- realizezi un text coerent (introducere – cuprins –încheiere);
- să alegi un titlu potrivit pentru compunerea ta;
- să respecti normele de ortografie și punctuație.



- Se acordă 10 puncte din oficiu.

„Dragobetele – Sărbătoarea iubirii”

Ediția a II-a, 24.02.2018

Clasa a VI-a

Legenda lui Dragobete

Bătrânii spuneau că Dragobete era feciorul unei preafrumoase femei, Dochia, cu părul bălai împletit în două cozi ce-i atârnav pe spate, cu ochii precum seninul cerului, cu obrazul alb ca marmura și cu buzele roșii, cu miresme de frăguțe. Cine o întâlnea, rămânea înmărmurit de frumusețea ei. Fata locuia într-o colibă la poalele muntelui și avea o turmă de mioare pe care o ducea, zilnic, la păscut, în poienile cu iarbă fragedă.

Pe 24 Februarie, a venit pe lume Dragobete, iar Ursitoare i-au fost patru zâne: Primăvara, Vara, Toamna și Iarna. Primăvara i-a semănat în inimă Iubirea, dăruindu-i proștețimea florilor și tinerețea fără bătrânețe. Vara nu s-a lăsat mai prejos și i-a dăruit copilului căldura iubirii, împlinirea dragostei și dulceața fructelor. Zâna Toamnă i-a adus în dar un fluier care să-i țină de urât, dar care să-i și înveselească pe oameni cu cântecele lui. În sfârșit, nașa Iarnă i-a țesut un strai alb cu scipiri de diamante. Ca cingătoare, i-a dăruit un brâu roșu, cusut cu mărgăritare. Straiul era astfel conceput încât creștea odată cu flăcăul, rămânând alb ca neaua, oricât l-ar fi purtat.

Pe la 19 ani, Dragobete avea părul negru ca noaptea și ochii verzi precum iarba mățăsoasă de pe munte, iar vorba îi era dulce ca mierea. Era un flăcău vesel, ce cânta din fluier.

În creierul muntelui, într-o peșteră pe ai cărei pereți creșteau „flori de piatră” în buchete albe, albastre, cenușii, roz și violet, trăia un bătrân înțelept. Pe când păștea oițele în poiană, băiatul s-a pomenit față în față cu acest înțelept, care i-a spus pe nume și l-a îndemnat să-l urmeze. Înmărmurit de surpriză, Dragobete l-a urmat fără a spune o vorbă. Devenindu-i ucenic, el a deprins învățătura tainică de a citi în Cartea secretă a Naturii, recunoștea plantele de leac, știa limbajul păsărilor și înțelegea semnele magice ale pădurii, nemaifiindu-i frică de fiarele sălbatice.

Legenda spune că, după sute de ani de viețuire pe pământ, timp în care oamenii acestor meleaguri învățaseră să iubească, iar învățătura se transmitea din tată în fiu, și de la mamă la fiică, Spiritul Muntelui și-a chemat copilul la pieptul lui. La cererea Tatălui, el a fost transformat într-o plantă magică, numită Năvalnic. Astfel, Dragobete, zis și Năvalnic, doarme în „carnea” tatălui, renăscând în fiecare primăvară...

Și în mileniul al III-lea, unele fete, chiar și femei, mai cred încă în puterea magică a Năvalnicului. Ele poartă în sân o punguță de mătase în care țin Năvalnic. E un semn de prețuire și de aducere aminte a celui care a fost Dragobete, Zeul Iubirii la români.

Cerințe:

I. Răspunde la următoarele întrebări:

1. Cine era Dragobete? 2 puncte

.....

.....

2. Câte ursitoare au fost prezente la nașterea lui și care au fost acelea? 4 puncte

.....

.....

3. Ce cadouri a primit Dragobete de la ursitoarele sale? 4 puncte

.....

.....

.....

.....

4. Enumeră patru trăsături ale lui Dragobete, așa cum reies din textul legendei? 8 puncte

.....

.....

.....

5. În ce au constat învățăturile primite de la înțelept? 8 puncte

.....

.....

6. Formulează, într-un singur enunț, ideea principală a fragmentului marcat din textul „Legenda lui Dragobete”. 14 puncte

.....

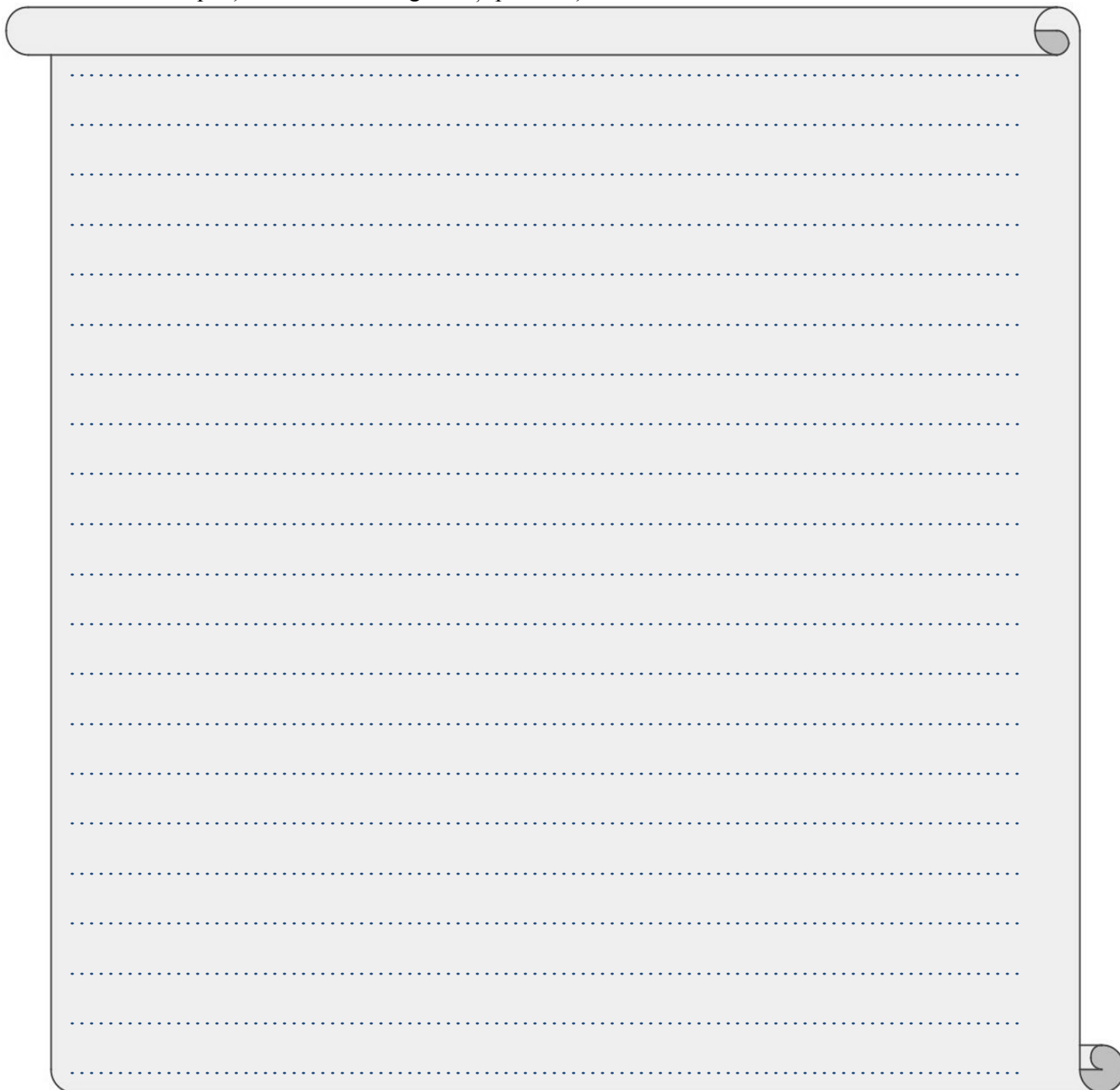
.....

.....

II. Scrie o compunere în care să îți imaginezi un dialog cu Dragobete. Ce sfaturi i-ai oferi?
50 puncte

În compunerea ta, vei avea în vedere:

- precizarea a patru sfaturi pe care i le-ai oferi lui Dragobete;
- realizarea un text coerent (introducere – cuprins –încheiere);
- să alegi un titlu potrivit pentru compunerea ta;
- să respecti normele de ortografie și punctuație.



- Se acordă 10 puncte din oficiu.

„Dragobetele – Sărbătoarea iubirii”

Ediția a II-a, 24.02.2018

Clasa a VII-a

Legenda lui Dragobete

De veacuri, tradițiile neamului nostru s-au păstrat în memoria poporului, împletindu-se în diverse povești, cântece și legende. Unele s-au transmis pe cale orală, altele au fost sculptate în stânci, aducând mărturie, peste veacuri, despre acest popor harnic, curajos și iubăreț.

Bătrânii spuneau că Dragobete era feciorul unei preafrumoase femei, Dochia, despre care se credea că ar fi fost fiica lui Decebal, și că însuși Traian, împăratul romanilor, ar fi dorit-o de soție. Cine o vedea, cu părul bălai împletit în două cozi ce-i atârnav pe spate, cu ochii precum seninul cerului, cu obrazul alb ca marmura și cu buzele roșii, cu miresme de frăguțe, rămânea înmărmurit de frumusețea ei. Fata locuia într-o colibă la poalele muntelui și avea o turmă de mioare pe care o ducea, zilnic, la păscut, în poienile cu iarbă fragedă.

Într-una din zile, vrăjită de culorile delicate ale florilor și de miresmele lor îmbătătoare, a înnoptat pe malul lacului din care își adăpa mioarele. Era o noapte cu lună plină, și Dochia a adormit pe un pat de flori, surâzând în somn. Pe la miezul nopții, când fata dormea dusă, din adâncul muntelui s-a ridicat un nor de ceață, care a acoperit lumina lunii, și a învăluit într-o tandră îmbrățișare, trupul fecioarei adormite...

A doua zi, când a deschis ochii, soarele era la amiază. Trezită ca dintr-un somn lung, a privit împrejurul ei, și totul i se părea schimbat. Pe buze mai purta încă mireasma delicată a unui sărut. Neștiind ce-i cu ea, s-a privit în oglinda lacului, iar pădurea a început a fremăta, și un glas duios de fluier se auzea în depărtări...

Viața și-a continuat cursul normal, dar Dochia nu știa ce se întâmplă cu trupul ei, care se schimba din zi în zi.

La nouă luni de la întâmplarea cu Ceața, pe 24 Februarie, a venit pe lume Dragobete. Ursitoare și nașe i-au fost patru zâne: Primăvara, Vara, Toamna și Iarna. Fiecare dintre ele i-au adus în dar ceea ce au crezut că este mai frumos și mai util în viață.

Primăvara i-a semănat în inimă Iubirea, dăruindu-i prospețimea florilor și tinerețea fără bătrânețe. Vara nu s-a lăsat mai prejos, și i-a dăruit copilului căldura iubirii, împlinirea dragostei și dulceața fructelor. Zâna Toamnă i-a adus în dar un fluier care să-i țină de urât, dar care să-i și înveselească pe oameni cu cântecele lui. În sfârșit, nașa Iarnă i-a țesut un strai alb cu sclipiri de

diamante. Ca cingătoare, i-a dăruit un brâu roșu, cusut cu mărgăritare. Straiul era astfel conceput încât creștea odată cu flăcăul, rămânând alb ca neaua, oricât l-ar fi purtat.

Pe la 19 ani, Dragobete avea părul negru ca noaptea și ochii verzi precum iarba mătăsoasă de pe munte, vorba îi era dulce ca mierea, iar sărutul îi frigea ca jarul. Era un flăcău vesel ce cânta din fluier și iubea fetele, care îl priveau ca pe un zeu. Fecioarele, care îl întâlneau și îi simțeau privirea vrăjită, uneori chiar sărutul de foc, se jurau că el venise de pe alt tărâm. Tot bătrânii spuneau că ar fi fost o scânteie de adevăr în cele afirmate de fete. Pentru că nimeni nu știa cine îi este tată, se zvonea că ar fi fost zămislit de chiar Duhul Muntelui, când acesta s-a transformat în ceață.

Adevărul este că, o perioadă de timp, nimeni nu l-a mai zărit pe fecior, și nici nu i-a mai auzit cântecul fluierului.

Însă, în creierul muntelui, într-o peșteră pe ai cărei pereți creșteau „flori de piatră” în buchete albe, albastre, cenușii, roz și violet, trăia un bătrân înțelept.

Pe când păștea oițele în poiană, băiatul s-a pomenit față în față cu acest înțelept, care i-a spus pe nume și l-a îndemnat să-l urmeze. Înmărmurit de surpriză, Dragobete l-a urmat fără a spune o vorbă. Devenindu-i ucenic, el a deprins învățătura tainică de a citi în Cartea secretă a Naturii. Astfel, recunoștea plantele de leac, știa limbajul păsărilor și înțelegea semnele magice ale pădurii, nemaifiindu-i frică de fiarele sălbatice.

Când a revenit în lume, oamenii l-au primit cu brațele deschise. Mai mult ca oricând trezea iubirea în inima fetelor. Călătorea cu viteza gândului și se înfățișa acolo unde era chemat. Bărbații îl îndrăgeau și ei. Nimeni nu cunoștea motivul care-i făcea pe bărbați să-l placă și să nu fie geloși pe el. Asta, până într-o zi, când un bătrân a dezvăluit secretul: pe vremea când era flăcău, în seara de 23 februarie, Dragobete li se arăta în vis feciorilor de însurat și-i învăța secretele iubirii. Totul se făcea sub jurământ. Bătrânul a rupt tăcerea, întrucât, având peste 100 de ani, se considera că nu se mai afla sub jurământ.

Legenda spune că, după sute de ani de viețuire pe pământ, timp în care oamenii acestor meleaguri învățaseră să iubească, iar învățătura se transmitea din tată în fiu, și de la mamă la fiică, Spiritul Muntelui și-a chemat copilul la pieptul lui. La cererea tatălui, el a fost transformat într-o plantă magică, numită Năvalnic. Astfel, Dragobete, zis și Năvalnic, doarme în „carnea” tatălui, renăscând în fiecare primăvară...

Și în mileniul al III-lea, unele fete, chiar și femei, mai cred încă în puterea magică a Năvalnicului. Ele poartă în sân o punguță de mătase în care țin Năvalnic. E un semn de prețuire și de aducere aminte a celui care a fost Dragobete, Zeul Iubirii la români.

Cerințe:

I. Răspundeți la următoarele întrebări:

1. Menționează, într-un enunț, șase trăsături de-ale lui Dragobete, așa cum reies din textul legendei:

18 puncte

.....

.....

.....

.....

.....

2. Cum se numeau ursitoarele lui Dragobete și ce cadouri i-au dăruit acestea? 12 puncte

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

II. Realizează un text, în versuri sau în proză, despre iubire, pornind de la legenda lui

Dragobete.

60 puncte

În vederea realizării compoziției tale, vei avea în vedere să:

1. Utilizezi patru elemente din legenda dată;
2. Respecți structura specifică tipului de text ales;
3. Utilizezi un vocabular adecvat;
4. Respecți normele de ortografie și punctuație;
5. Alegi un titlu sugestiv pentru textul tău.

„Dragobetele – Sărbătoarea iubirii”

Ediția a II-a, 24.02.2018

Clasa a VII-a

Legenda lui Dragobete

De veacuri, tradițiile neamului nostru s-au păstrat în memoria poporului, împletindu-se în diverse povești, cântece și legende. Unele s-au transmis pe cale orală, altele au fost sculptate în stânci, aducând mărturie, peste veacuri, despre acest popor harnic, curajos și iubăreț.

Bătrânii spuneau că Dragobete era feciorul unei preafrumoase femei, Dochia, despre care se credea că ar fi fost fiica lui Decebal, și că însuși Traian, împăratul romanilor, ar fi dorit-o de soție. Cine o vedea, cu părul bălai împletit în două cozi ce-i atârnav pe spate, cu ochii precum seninul cerului, cu obrazul alb ca marmura și cu buzele roșii, cu miresme de frăguțe, rămânea înmărmurit de frumusețea ei. Fata locuia într-o colibă la poalele muntelui și avea o turmă de mioare pe care o ducea, zilnic, la păscut, în poienile cu iarbă fragedă.

Într-una din zile, vrăjită de culorile delicate ale florilor și de miresmele lor îmbătătoare, a înnoptat pe malul lacului din care își adăpa mioarele. Era o noapte cu lună plină, și Dochia a adormit pe un pat de flori, surzând în somn. Pe la miezul nopții, când fata dormea dusă, din adâncul muntelui s-a ridicat un nor de ceață, care a acoperit lumina lunii, și a învăluit într-o tandră îmbrățișare, trupul fecioarei adormite...

A doua zi, când a deschis ochii, soarele era la amiază. Trezită ca dintr-un somn lung, a privit împrejurul ei, și totul i se părea schimbat. Pe buze mai purta încă mireasma delicată a unui sărut. Neștiind ce-i cu ea, s-a privit în oglinda lacului, iar pădurea a început a fremăta, și un glas duios de fluier se auzea în depărtări...

Viața și-a continuat cursul normal, dar Dochia nu știa ce se întâmplă cu trupul ei, care se schimba din zi în zi.

La nouă luni de la întâmplarea cu Ceața, pe 24 Februarie, a venit pe lume Dragobete. Ursitoare și nașe i-au fost patru zâne: Primăvara, Vara, Toamna și Iarna. Fiecare dintre ele i-au adus în dar ceea ce au crezut că este mai frumos și mai util în viață.

Primăvara i-a semănat în inimă Iubirea, dăruindu-i prospețimea florilor și tinerețea fără bătrânețe. Vara nu s-a lăsat mai prejos, și i-a dăruit copilului căldura iubirii, împlinirea dragostei și dulceața fructelor. Zâna Toamnă i-a adus în dar un fluier care să-i țină de urât, dar care să-i și înveselească pe oameni cu cântecele lui. În sfârșit, nașa Iarnă i-a țesut un strai alb cu sclipiri de

diamante. Ca cingătoare, i-a dăruit un brâu roșu, cusut cu mărgăritare. Straiul era astfel conceput încât creștea odată cu flăcăul, rămânând alb ca neaua, oricât l-ar fi purtat.

Pe la 19 ani, Dragobete avea părul negru ca noaptea și ochii verzi precum iarba mătăsoasă de pe munte, vorba îi era dulce ca mierea, iar sărutul îi frigea ca jarul. Era un flăcău vesel ce cânta din fluier și iubea fetele, care îl priveau ca pe un zeu. Fecioarele, care îl întâlneau și îi simțeau privirea vrăjită, uneori chiar sărutul de foc, se jurau că el venise de pe alt tărâm. Tot bătrânii spuneau că ar fi fost o scânteie de adevăr în cele afirmate de fete. Pentru că nimeni nu știa cine îi este tată, se zvonea că ar fi fost zămislit de chiar Duhul Muntelui, când acesta s-a transformat în ceață.

Adevărul este că, o perioadă de timp, nimeni nu l-a mai zărit pe fecior, și nici nu i-a mai auzit cântecul fluierului.

Însă, în creierul muntelui, într-o peșteră pe ai cărei pereți creșteau „flori de piatră” în buchete albe, albastre, cenușii, roz și violet, trăia un bătrân înțelept.

Pe când păștea oițele în poiană, băiatul s-a pomenit față în față cu acest înțelept, care i-a spus pe nume și l-a îndemnat să-l urmeze. Înmărmurit de surpriză, Dragobete l-a urmat fără a spune o vorbă. Devenindu-i ucenic, el a deprins învățătura tainică de a citi în Cartea secretă a Naturii. Astfel, recunoștea plantele de leac, știa limbajul păsărilor și înțelegea semnele magice ale pădurii, nemaifiindu-i frică de fiarele sălbatice.

Când a revenit în lume, oamenii l-au primit cu brațele deschise. Mai mult ca oricând trezea iubirea în inima fetelor. Călătorea cu viteza gândului și se înfățișa acolo unde era chemat. Bărbații îl îndrăgeau și ei. Nimeni nu cunoștea motivul care-i făcea pe bărbați să-l placă și să nu fie geloși pe el. Asta, până într-o zi, când un bătrân a dezvăluit secretul: pe vremea când era flăcău, în seara de 23 februarie, Dragobete li se arăta în vis feciorilor de însurat și-i învăța secretele iubirii. Totul se făcea sub jurământ. Bătrânul a rupt tăcerea, întrucât, având peste 100 de ani, se considera că nu se mai afla sub jurământ.

Legenda spune că, după sute de ani de viețuire pe pământ, timp în care oamenii acestor meleaguri învățaseră să iubească, iar învățătura se transmitea din tată în fiu, și de la mamă la fiică, Spiritul Muntelui și-a chemat copilul la pieptul lui. La cererea tatălui, el a fost transformat într-o plantă magică, numită Năvalnic. Astfel, Dragobete, zis și Năvalnic, doarme în „carnea” tatălui, renăscând în fiecare primăvară...

Și în mileniul al III-lea, unele fete, chiar și femei, mai cred încă în puterea magică a Năvalnicului. Ele poartă în sân o punguță de mătase în care țin Năvalnic. E un semn de prețuire și de aducere aminte a celui care a fost Dragobete, Zeul Iubirii la români.

Cerințe:

I. Răspundeți la următoarele întrebări:

1. Menționează, într-un enunț, cinci trăsături de-ale lui Dragobete, așa cum reies din textul legendei:

10 puncte

.....

.....

.....

.....

.....

2. Precizează două momente defnitorii din viața lui Dragobete, așa cum reies din textul legendei?

20 puncte

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

II. Exprimă-ți opinia, într-un text de minim 150 de cuvinte, despre importanța iubirii în viața oamenilor, folosindu-te de informații din legenda de mai sus.

60 puncte

În vederea realizării compoziției tale, vei avea în vedere să:

1. Utilizezi două elemente din legenda dată;
2. Respecți structura specifică tipului de text solicitat;
3. Utilizezi un vocabular adecvat cerinței;
4. Respecți normele de ortografie și punctuație;
5. Respecți limita de spațiu impusă.

„Dragobetele – Sărbătoarea iubirii”

Ediția a II-a, 24.02.2018

Liceu

Legenda lui Dragobete

De veacuri, tradițiile neamului nostru s-au păstrat în memoria poporului, împletindu-se în diverse povești, cântece și legende. Unele s-au transmis pe cale orală, altele au fost sculptate în stânci, aducând mărturie, peste veacuri, despre acest popor harnic, curajos și iubăreț.

Bătrânii spuneau că Dragobete era feciorul unei preafrumoase femei, Dochia, despre care se credea că ar fi fost fiica lui Decebal, și că însuși Traian, împăratul romanilor, ar fi dorit-o de soție. Cine o vedea, cu părul bălai împletit în două cozi ce-i atârnavă pe spate, cu ochii precum seninul cerului, cu obrazul alb ca marmura și cu buzele roșii, cu miresme de frăguțe, rămânea înmărmurit de frumusețea ei. Fata locuia într-o colibă la poalele muntelui și avea o turmă de mioare pe care o ducea, zilnic, la păscut, în poienile cu iarbă fragedă.

Într-una din zile, vrăjită de culorile delicate ale florilor și de miresmele lor îmbătătoare, a înnoptat pe malul lacului din care își adăpa mioarele. Era o noapte cu lună plină, și Dochia a adormit pe un pat de flori, surâzând în somn. Pe la miezul nopții, când fata dormea dusă, din adâncul muntelui s-a ridicat un nor de ceață, care a acoperit lumina lunii, și a învăluit într-o tandră îmbrățișare, trupul fecioarei adormite...

A doua zi, când a deschis ochii, soarele era la amiază. Trezită ca dintr-un somn lung, a privit împrejurul ei, și totul i se părea schimbat. Pe buze mai purta încă mireasma delicată a unui sărut. Neștiind ce-i cu ea, s-a privit în oglinda lacului, iar pădurea a început a fremăta, și un glas duios de fluier se auzea în depărtări...

Viața și-a continuat cursul normal, dar Dochia nu știa ce se întâmplă cu trupul ei, care se schimba din zi în zi.

La nouă luni de la întâmplarea cu Ceața, pe 24 Februarie, a venit pe lume Dragobete. Ursitoare și nașe i-au fost patru zâne: Primăvara, Vara, Toamna și Iarna. Fiecare dintre ele i-au adus în dar ceea ce au crezut că este mai frumos și mai util în viață.

Primăvara i-a semănat în inimă Iubirea, dăruindu-i prospețimea florilor și tinerețea fără bătrânețe. Vara nu s-a lăsat mai prejos, și i-a dăruit copilului căldura iubirii, împlinirea dragostei și dulceața fructelor. Zâna Toamnă i-a adus în dar un fluier care să-i țină de urât, dar care să-i și

înveselească pe oameni cu cântecele lui. În sfârșit, nașa Iarnă i-a țesut un strai alb cu sclipiri de diamante. Ca cingătoare, i-a dăruit un brâu roșu, cusut cu mărgăritare. Straiul era astfel conceput încât creștea odată cu flăcăul, rămânând alb ca neaua, oricât l-ar fi purtat.

Pe la 19 ani, Dragobete avea părul negru ca noaptea și ochii verzi precum iarba mătăsoasă de pe munte, vorba îi era dulce ca mierea, iar sărutul îi frigea ca jarul. Era un flăcău vesel ce cânta din fluier și iubea fetele, care îl priveau ca pe un zeu. Fecioarele, care îl întâlneau și îi simțeau privirea vrăjită, uneori chiar sărutul de foc, se jurau că el venise de pe alt tărâm. Tot bătrânii spuneau că ar fi fost o scânteie de adevăr în cele afirmate de fete. Pentru că nimeni nu știa cine îi este tată, se zvonea că ar fi fost zămislit de chiar Duhul Muntelui, când acesta s-a transformat în ceață.

Adevărul este că, o perioadă de timp, nimeni nu l-a mai zărit pe fecior, și nici nu i-a mai auzit cântecul fluierului.

Însă, în creierul muntelui, într-o peșteră pe ai cărei pereți creșteau „flori de piatră” în buchete albe, albastre, cenușii, roz și violet, trăia un bătrân înțelept.

Pe când păștea oițele în poiană, băiatul s-a pomenit față în față cu acest înțelept, care i-a spus pe nume și l-a îndemnat să-l urmeze. Înmărmurit de surpriză, Dragobete l-a urmat fără a spune o vorbă. Devenindu-i ucenic, el a deprins învățătura tainică de a citi în Cartea secretă a Naturii. Astfel, recunoștea plantele de leac, știa limbajul păsărilor și înțelegea semnele magice ale pădurii, nemaifiindu-i frică de fiarele sălbatice.

Când a revenit în lume, oamenii l-au primit cu brațele deschise. Mai mult ca oricând trezea iubirea în inima fetelor. Călătorea cu viteza gândului și se înfățișa acolo unde era chemat. Bărbații îl îndrăgeau și ei. Nimeni nu cunoștea motivul care-i făcea pe bărbați să-l placă și să nu fie geloși pe el. Asta, până într-o zi, când un bătrân a dezvăluit secretul: pe vremea când era flăcău, în seara de 23 februarie, Dragobete li se arăta în vis feciorilor de însurat și-i învăța secretele iubirii. Totul se făcea sub jurământ. Bătrânul a rupt tăcerea, întrucât, având peste 100 de ani, se considera că nu se mai afla sub jurământ.

Legenda spune că, după sute de ani de viețuire pe pământ, timp în care oamenii acestor meleaguri învățaseră să iubească, iar învățătura se transmitea din tată în fiu, și de la mamă la fiică, Spiritul Muntelui și-a chemat copilul la pieptul lui. La cererea tatălui, el a fost transformat într-o plantă magică, numită Năvalnic. Astfel, Dragobete, zis și Năvalnic, doarme în „carnea” tatălui, renăscând în fiecare primăvară...

Și în mileniul al III-lea, unele fete, chiar și femei, mai cred încă în puterea magică a Năvalnicului. Ele poartă în sân o punguță de mătase în care țin Năvalnic. E un semn de prețuire și de aducere aminte a celui care a fost Dragobete, Zeul Iubirii la români.

Cerințe:

- I. Redactează un eseu, de minim 350 de cuvinte, în care să îți exprimi părerea despre modul în care se sărbătorește Dragobetele sau Valentine's Day la români, folosindu-te de informațiile prezentate în legendă și pornind de la afirmația etnologului, **Camelia Burghele**: *“Două oferte ispititoare, dar aproape la fel de lipsite de conținut: pe de o parte o sărbătoare occidentală preluată artificial, sub influența trendului de globalizare și europenizare, pe de alta, una românească, tradițională, dar specifică unui număr relativ mic de zone, în special din sudul teritoriului.”*

70 puncte

În realizarea eseului tău, vei avea în vedere:

- Respectarea structurii specifice tipului de text solicitat;
- Ilustrarea, prin exemplificare, a două trăsături specifice sărbătorii Dragobetelui, folosindu-te de elemente din legendă;
- Să ai un conținut adecvat cerinței;

Pentru **redactarea** lucrării se vor acorda 20 de puncte, astfel:

- existența părților componente – introducere, cuprins, încheiere - **2 punct**; logica înlănțuirii ideilor - **1 punct**
- abilități de analiză și de argumentare - **5 puncte**
- relație adecvată între idei, între idei și argumente, formulare de judecăți de valoare relevante – **5 p./relație parțial adecvată între idei, între idei și argumente, formulare de judecăți parțial relevante – 2 puncte/ schematism – 1 punct**;
- utilizarea limbii literare (stil și vocabular potrivite temei, claritate a enunțului, varietate a lexicului, sintaxă adecvată – 2 p.; vocabular restrâns, monoton – 1 p.) **2 puncte**
- ortografia (0–1 erori – 2 p.; 2 erori – 1 p.; 3 sau mai multe erori – 0 p.) **2 puncte**
- punctuația (0–1 erori – 2 p.; 2 erori – 1 p.; 3 sau mai multe erori – 0 p.) **2 puncte**
- așezarea în pagină, lizibilitatea **1 punct**